

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 12, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:760](#) 16-05-2025

Conclusie A-G: ontvankelijkheid hoger beroep tegen beschikking rechter-commissaris

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1371](#) 27-05-2025

Originele managementovereenkomst niet in het geding gebracht, betalingen managementfee paulianeus

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1365](#) 15-05-2025

Hebben aflossingen in faillissement te gelden als aflossingen in het kader van een buitengerechtelijke schuldregeling?

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:6120](#) 14-05-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid en bestuursverbod

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:4582](#) 08-05-2025

WHOA. Afwijzing verzoek tot afkondiging afkoelingsperiode

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:3810](#) 07-05-2025

Faillissementspauliana, ongerechtvaardigde verrijking en een beroep op verrekening

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:5581](#) 30-04-2025

Schadestaatprocedure na vaststelling aansprakelijkheid ex artikel 2:248 BW

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:7687](#) 05-11-2024

Benoeming Nederlandse R-C in Fins faillissement voor ontslag werknemer

RECHTSPRAAK

Faillissementspauliana, ongerechtvaardigde verrijking en een beroep op verrekening

De rechtbank oordeelt dat de verkoop van een bedrijfspand op grond van de pauliana rechtsgeldig is vernietigd. De rechtbank verzoekt partijen hun visie op het verrekeningsberoep toe te lichten als partijen geen schikking kunnen bereiken.

Bedrijf 1 en bedrijf 2 maakten onderdeel uit van een groep vennootschappen. De bedrijfsactiviteiten van bedrijf 1 bestonden uit het verhuren van bedrijfspanden. Op 12 mei 2020 en 13 april 2021 zijn bedrijf 2 respectievelijk bedrijf 1 failliet verklaard.

Gedaagde heeft tussen 2014 en 2020 verschillende geldleningen verstrekt aan bedrijf 1. In juli 2015 kreeg gedaagde bovendien voor € 75.000 een tweederangs hypotheekrecht op een van de bedrijfspanden. Ditzelfde bedrijfspand werd in november 2015 voor € 140.000 aan gedaagde verkocht. Bedrijf 1 heeft een deel van de koopsom gebruikt om de eersterangs hypotheekhouder af te betalen. De restantkoopsom ter hoogte van € 93.506,18 is verrekend met de vorderingen van gedaagde op bedrijf 1. Daarnaast bedroeg de huur ten tijde van de verkoop van het bedrijfspand € 1.254,99 per maand.

De rechtbank oordeelt dat is voldaan aan alle vereisten voor vernietiging op grond van de faillissementspauliana. Gedaagde is immers niet overgegaan tot uitwinning van zijn hypotheekrecht, maar tot onderhandse koop van het bedrijfspand. Er is geen sprake van een verplicht verrichte rechtshandeling. Bovendien heeft gedaagde bij de aankoop € 25.093,68 meer verrekend dan zijn hypotheekrecht daadwerkelijk tot zekerheid strekte. Daarnaast zou het bedrijfspand zonder de gewraakte verkoop door de curator zijn verkocht, waardoor de restwaarde – na uitkering aan de hypotheekhouders – beschikbaar zou zijn voor verhaal voor de gezamenlijke schuldeisers. Op grond van het voorgaande komt de rechtbank tot het oordeel dat gezamenlijke schuldeisers door de verkoop van het bedrijfspand met verrekening van het hypotheekrecht zijn benadeeld. Bovendien had gedaagde wetenschap van de benadeling, nu hij ervan op de hoogte was dat bedrijf 1 aanzienlijke schulden had. Doordat de opbrengsten van de verkoop van het bedrijfspand door de verrekening niet aan de andere schuldeisers zou

toekomen, en bedrijf 1 door verkoop van het bedrijfspand zijn inkomstenbron zou verkopen, behoorde gedaagde te weten dat de verkoop van het bedrijfspand met de verrekening zou leiden tot benadeling van de gezamenlijke schuldeisers. De persoonlijke intenties van gedaagde ten aanzien van de rechtshandeling maakt het voorgaande niet anders.

De rechtbank oordeelt dat gedaagde ongerechtvaardigd is verrijkt nadat de koopovereenkomst is vernietigd op grond van de faillissementspauliana. Dat de huurovereenkomst op naam van gedaagde heeft gestaan, en dat gedaagde feitelijk huurgenot heeft verschaft, maakt het voorgaande niet anders. De rechtbank oordeelt dat de boedel vanaf de faillissementsdatum van bedrijf 1 is verarmd. Daarnaast wordt aangenomen dat het bedrijfspand binnen zes maanden zou zijn verkocht. De misgelopen huurinkomsten worden vastgesteld op € 6.223,08.

Gedaagde doet een beroep op verrekening. Als gedaagde vanwege de terugwerkende kracht van de vernietiging geen recht had op de huurinkomsten, heeft hij vanwege dezelfde terugwerkende kracht € 55.809,74 onverschuldigd betaald bij de vernietigde koopovereenkomst. De rechtbank oordeelt dat partijen zich hierover onvoldoende hebben uitgelaten, waardoor zij de gelegenheid krijgen dit bij aktes nader toe te lichten. De rechtbank verzoekt partijen ook in te gaan op de vraag of het hypotheekrecht teniet is gegaan en, als dit het geval is, of de boedel gebaat is in de zin van artikel 51 lid 3 Fw doordat het pand vrij van hypotheek wordt teruggeleverd.

De rechtbank geeft partijen in overweging om te proberen alsnog een schikking te bereiken. Voor zover dit partijen niet lukt, kunnen zij aktes nemen met betrekking tot het verrekeningsberoep van gedaagde. De rechtbank houdt ieder verdere beslissing aan.

A.M.H. Nolte, juni 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:3810

Zaaknummer: 437420

Rechters: L.J. de Kerpel-van de Poel

Advocaten: J.M. van den Berkmortel en M.H. Mouthaan-van Dieren

Wetsartikelen: 42 Fw en 6:127 BW

RECHTSPRAAK

Conclusie A-G: ontvankelijkheid hoger beroep tegen beschikking rechter-commissaris

Deze zaak draait om de vraag of Rent A Padelcourt International B.V. ('RAPI') ontvankelijk is in haar hoger beroep tegen een beschikking van de rechter-commissaris in het faillissement van Vidrea Buying B.V. In deze beschikking heeft de rechter-commissaris, op verzoek van de curatoren in het faillissement van Vidrea Retail B.V., de curator in het faillissement van Vidrea Buying B.V. bevolen om een eerder tussen deze partijen getroffen schikking uit te voeren. RAPI had interesse om de vordering waarop de schikking zag over te nemen en stelde hoger beroep in tegen de beschikking.

Bij beschikking van 3 december 2024 heeft de rechtbank RAPI niet-ontvankelijk verklaard in haar hoger beroep. RAPI heeft tegen deze beschikking cassatieberoep ingesteld.

RAPI voert in cassatie aan dat zij als belanghebbende had moeten worden aangemerkt ten aanzien van de beschikking. De rechtbank verklaarde RAPI niet-ontvankelijk in haar hoger beroep, omdat zij niet behoort tot de categorieën van partijen die op grond van artikel 67 Fw hoger beroep mogen instellen. Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad komt dit recht uitsluitend toe aan (i) degene die het verzoek bij de rechter-commissaris heeft ingediend en (ii) degene tot wie de beschikking van de rechter-commissaris is gericht. RAPI voldeed niet aan deze criteria, omdat zij geen partij was bij het verzoek noch degene tegen wie het bevel was gericht. De A-G komt tot de conclusie dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat RAPI, gelet op het vaste toetsingskader van de Hoge Raad, geen partij is bij de beschikking en daarom geen hoger beroep kan instellen.

De rechtbank oordeelde ten overvloede dat het hoger beroep ook inhoudelijk geen kans van slagen zou hebben gehad. De schikking werd beoordeeld als zijnde in het belang van de boedel, mede gebaseerd op een analyse van de waarde en procesrisico's van de vordering. De A-G onderschrijft dit oordeel en stelt dat de rechtbank haar beslissing zorgvuldig heeft

gemotiveerd. Er is geen grond om aan te nemen dat de schikking niet in het belang van de boedel zou zijn.

RAPI stelt in cassatie tot slot dat er sprake zou zijn van een belangenverstrengeling, omdat dezelfde afdeling Insolventies toezicht hield op zowel Vidrea Buying B.V. als Vidrea Retail B.V. De A-G concludeert dat deze klacht niet kan slagen. Er zijn geen aanwijzingen dat de rechter-commissaris of rechtbank niet onafhankelijk of onpartijdig heeft gehandeld.

De A-G concludeert dat geen van de onderdelen tot cassatie kan leiden en het cassatieberoep derhalve moet worden verworpen. De Hoge Raad doet de zaak af onder verwijzing naar artikel 81 RO.

N. Gamliël, juni 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-05-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:760

Zaaknummer: 24/04559

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, S.J. Schaafsma en K. Teuben

Advocaten: J. van Weerden en E.J.H. Zandbergen

Wetsartikelen: 67 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA. Afwijzing verzoek tot afkondiging afkoelingsperiode

Afwijzing verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode. Aan de wettelijke voorwaarden ex artikel 376 lid 4 Fw is niet voldaan en er is geen sprake van een voorbereiding van een akkoord als bedoeld in artikel 370 lid 1 Fw.

Aanleiding en verzoek

In de onderhavige WHOA-procedure verzoekt verzoekster de rechtbank Limburg om afkondiging van een afkoelingsperiode. Verzoekster exploiteert een onderneming die zich richt op de verhuur van onroerend goed en projectontwikkeling. Een van haar projecten heeft aanzienlijke vertraging opgelopen als gevolg van de coronaperiode en gemeentelijke ontwikkelingen. In het kader van dit project is verzoekster een bedrag van circa € 1.350.000 verschuldigd aan een contractuele wederpartij ('de schuldeiser') op grond van een Groninger akte. De schuldeiser heeft aangekondigd de overeenkomst te zullen ontbinden indien betaling van laatstgenoemde bedrag niet vóór 15 april 2025 plaatsvindt. Een dergelijke ontbinding zou het betreffende project tot een einde brengen en leiden tot het faillissement van verzoekster. Volgens verzoekster zou de afkondiging van een afkoelingsperiode haar in staat stellen om de uitstaande schulden integraal te voldoen, de continuïteit van het project te waarborgen en een faillissement te voorkomen.

Beoordeling

De rechtbank Limburg wijst het verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode af, nu niet is voldaan aan de wettelijke voorwaarden zoals neergelegd in artikel 376 lid 4 Fw. Verzoekster beoogt haar schuldeisers integraal te voldoen door externe financiering aan te trekken of haar activa te vervreemden. Het vorenstaande brengt de rechtbank tot het oordeel dat van de voorbereiding van een akkoord als bedoeld in artikel 370 lid 1 Fw geen sprake is. Uit de toelichting ter zitting blijkt bovendien dat verzoekster geen concrete stappen heeft ondernomen om tot een akkoord te komen. Volgens de rechtbank strekt het verzoek tot het

verkrijgen van uitstel van betaling, waarvoor een afkoelingsperiode ex artikel 376 Fw niet is bedoeld. Tot slot merkt de rechtbank op dat, indien de schuldeiser daadwerkelijk de ontbindende voorwaarde uit de Groninger akte heeft ingeroepen en de (retro)eigendomsoverdracht is ingeschreven, verzoekster de beschikking over de betreffende activa heeft verloren. Een afkoelingsperiode zou op die ontbinding – die de door verzoekster voorgestelde betalingsregeling overigens aan banden legt – geen invloed hebben. Dit brengt de rechtbank tot de conclusie dat een afkoelingsperiode niet (meer) in het belang van de schuldeisers is.

E. Dogan, juni 2025

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:4582

Zaaknummer: 340841 FT RK 25-173

Rechters: J. van de Schreurs- Langemheen, J.C.A.T. Frima en M. Aukema

Advocaten: G.A.M.F. Spera

Wetsartikelen: 376 Fw en 370 Fw

RECHTSPRAAK

Originele managementovereenkomst niet in het geding gebracht, betalingen managementfee paulianeus

Het hof kan niet uitgaan van de authenticiteit van een managementovereenkomst, nu het origineel niet is overgelegd. Het hof oordeelt daarom dat betalingen met omschrijving 'managementfee' paulianeus zijn.

In een eerdere uitspraak (INS 2025-0032) oordeelde het hof dat de aangesproken bestuurders aansprakelijk zijn op grond van artikel 2:248 BW. Vanwege de wijze waarop het faillissement is afgewikkeld, heeft het hof het bedrag waarvoor de bestuurders aansprakelijk zijn gematigd tot € 30.000. Daarnaast was er discussie over een aantal vermeend paulianeuze betalingen, waaronder diverse betalingen ter hoogte van opgeteld € 25.000 met de omschrijving 'managementfee'. De bestuurders hadden kennelijk een kopie van een managementovereenkomst in het geding gebracht, waarop de curator op grond van artikel 85 Rv overlegging van de originele overeenkomst wenste. Het hof heeft de bestuurders een termijn gegeven om de originele managementovereenkomst over te leggen.

De bestuurders hebben de originele overeenkomst niet overgelegd. Daarom kan het hof niet uitgaan van de authenticiteit van de managementovereenkomst. Het hof oordeelt daarom dat de betalingen met omschrijving 'managementfee' paulianeus zijn en aan de curator terugbetaald moeten worden.

H.J. de Kloe, juni 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1371

Zaaknummer: 200.328.283

Rechters: J.W.M. Tromp, L. Alwin en J.L.M. Groenewegen

Advocaten: E. Doornbos en D. Hazenberg

Wetsartikelen: 85 Rv, 2:248 BW en 42 Fw

RECHTSPRAAK

Hebben aflossingen in faillissement te gelden als aflossingen in het kader van een buitengerechtelijke schuldregeling?

Centraal staat de vraag of aflossingen tijdens faillissement hebben te gelden als aflossingen in het kader van een buitengerechtelijke schuldregeling, hetgeen zou leiden tot verkorting van een WSNP. Het hof stelt prejudiciële vragen.

De heer X is op 8 november 2022 in staat van faillissement verklaard. De heer X is in gemeenschap van goederen getrouwd met mevrouw Z (tezamen: ‘appellanten’). Appellanten zijn gedurende het faillissement werkzaam geweest in loondienst. Tijdens het faillissement zijn afdrachten gedaan aan de boedel. Op 4 juni 2024 bedroeg het boedelsaldo € 75.668,02, welk bedrag nadien verder is toegenomen.

Gedurende het faillissement is onderzocht of een faillissementsakkoord ex artikel 138 Fw haalbaar was. Dit bleek uiteindelijk niet het geval. Bij vonnis is, na het verzoek van appellanten, het faillissement omgezet naar de WSNP. Een WSNP-verzoek van mevrouw Z is ook toegewezen. Het verzoek van appellanten om de regeling te verkorten is afgewezen, omdat volgens de rechtbank geen aflossingen zijn gedaan in het kader van een buitengerechtelijke schuldregeling zoals bedoeld in artikel 285 lid 1 onder f Fw. Volgens appellanten heeft de rechtbank het voorgaande ten onrechte overwogen. Een aflossing aan de faillissementsboedel zou namelijk wel binnen het bereik van artikel 285 lid 1 onder f Fw vallen, aldus appellanten. Ter zitting hebben appellanten benadrukt dat voor een substantieel bedrag is afgelost, en dat het begrip ‘aflossing’ ruim moet worden opgevat. Volgens appellanten zou de WSNP hetzelfde resultaat hebben opgeleverd.

De bewindvoerder is in de gelegenheid gesteld zijn standpunt naar voren te brengen. De bewindvoerder weersprak het voorgaande. De bewindvoerder wees op een arrest van de Hoge Raad (INS 2025-0002), waarin de Hoge Raad het aflossen gedurende faillissement niet gelijk heeft gesteld met het aflossen tijdens de WSNP. Daarnaast benadrukt de bewindvoerder dat het toewijzen van het verkortingsverzoek niet in lijn is met hetgeen de wetswijziging beoogt:

verkorting van de WSNP met behoud van maximaal aflossen. De kosten van een faillissement, met name het salaris van de curator, maken dat uiteindelijk aanzienlijk minder ten goede komt aan de schuldeisers dan bij de WSNP. Ook benadrukt de bewindvoerder dat de schuldenlast hier relatief hoog was (€ 820.000) en dat het boedelsaldo minus het salaris van de curator in dat kader relatief laag was (circa € 40.000).

Het hof benoemt dat in lagere rechtspraak verschillend wordt geoordeeld over dit vraagstuk. Op 13 maart 2025 heeft het Hof 's-Hertogenbosch zich ook in een andere procedure over deze kwestie uitgelaten. Het hof oordeelde daar dat aflossingen gedurende faillissement niet kunnen worden aangemerkt als aflossingen in het kader van een buitengerechtelijke schuldregeling zoals bedoeld in artikel 285 lid 1 onder f Fw. Er bestaan immers aanmerkelijke verschillen tussen een faillissement en de WSNP. Zo is een faillissement niet uitsluitend gericht op het treffen van een schuldregeling. Een curator heeft ook andere wettelijke taken. Daarnaast benadrukt ook het hof dat de kosten van een faillissement aanzienlijk hoger zijn dan de kosten van de WSNP. Bij het bepalen van een eerdere ingangsdatum zullen daarom uiteindelijk de gezamenlijke schuldeisers de dupe zijn. Een aantal rechtbanken hebben in dezelfde zin geoordeeld, maar de rechtbank Noord-Holland oordeelde anders.

Het hof stelt daarom prejudiciële vragen aan de Hoge Raad, met het oog op de beoordeling van vergelijkbare verzoeken en het waarborgen van rechtseenheid. De behandeling van de zaak wordt in afwachting daarvan aangehouden.

L.A.C. van Veen, juni 2025

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1365

Zaaknummer: 200.352.817_01

Rechters: S.M.A.M. Venhuizen, J.B. Smits en M. Breur

Advocaten: J.A.M. Kuijlaars

Wetsartikelen: 138 Fw, 285 Fw en 349a Fw

RECHTSPRAAK

Schadestaatprocedure na vaststelling aansprakelijkheid ex artikel 2:248 BW

Vaststelling omvang betalingsverplichting aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW. Afwijzing van de vordering dat het vonnis uitvoerbaar bij voorraad wordt verklaard wegens incassorisico bij geslaagd hoger beroep.

Deze uitspraak van de rechtbank Rotterdam betreft een schadestaatprocedure, waarbij het gaat om de vaststelling van de hoogte van de betalingsverplichting waartoe de gedaagde in het faillissement van de vennootschap waar hij als feitelijk bestuurder optrad, is veroordeeld op grond van artikel 2:248 BW.

De gedaagde is reeds veroordeeld tot betaling aan de curator van het boedeltekort in het faillissement van het bedrijf wegens het kennelijk onbehoorlijk vervullen van zijn taak als feitelijk bestuurder van deze vennootschap. De omvang van het te betalen boedeltekort dient te worden vastgesteld in deze schadestaatprocedure. De rechter-commissaris heeft in een eerdere verificatievergadering de preferente en concurrente schulden in het faillissement van het bedrijf geverifieerd en overgebracht naar de definitieve lijsten van erkende crediteuren.

De curator vordert veroordeling van de gedaagde tot betaling van € 715.762,32 zijnde het boedeltekort in het faillissement van de vennootschap. Dit bedrag is gebaseerd op de in de verificatievergadering vastgestelde preferente en concurrente boedelschulden. Voorts vordert de curator dat het vonnis uitvoerbaar bij voorraad wordt verklaard. De gedaagde betwist het door de curator begrote bedrag en concludeert tot niet-ontvankelijkverklaring van de curator in zijn vorderingen, althans afwijzing van deze vorderingen.

De rechtbank merkt op dat de aansprakelijkheid van gedaagde in deze schadeprocedure niet meer aan de orde is, zodat de verweren van de gedaagde op dit punt niet in acht zullen worden genomen. De aansprakelijkheid van gedaagde staat vast. Enkel het boedeltekort dient nog te worden begroot. De rechtbank overweegt dat de begroting van het boedeltekort behoort te worden gebaseerd op de te verwachten (slot)uitdelingslijst, aan de hand waarvan de omvang

kan worden bepaald van de geldsom die naast het overige boedelactief nodig is voor de volledige voldoening van de schuldeisers. De rechtbank baseert de begroting van het boedeltekort op de in de verificatievergadering vastgestelde preferente en concurrente schulden die, verminderd met het boedelsaldo, uitkomen op € 715.762,32.

De rechtbank overweegt dat zij op grond van artikel 2:248 lid 4 BW dit bedrag kan verminderen als haar dit bovenmatig voorkomt, gelet op de aard en de ernst van de onbehoorlijke taakvervulling door de (indirect) bestuurder, de andere oorzaken van het faillissement of de wijze waarop dit is afgewikkeld. De rechtbank heeft per gevorderde post overwogen of er aanleiding bestaat tot matiging. De gedaagde heeft grotendeels de stellingen van de curator niet weersproken, waardoor hij zijn stelling onvoldoende heeft onderbouwd. Overige stellingen van gedaagde zijn naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd. De rechtbank oordeelt dan ook dat matiging niet aan de orde is.

Ten aanzien van de vordering om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, overweegt de rechtbank dat bij het bepalen of zij gebruik zal maken van de haar toekomstige discretionaire bevoegdheid gelegen in artikel 233 Rv om een vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, de wederzijdse belangen van partijen een bepaalde rol spelen. Aangezien er in de aanhangige zaak sprake is van een in staat van faillissement verkerende vennootschap met een negatieve boedel, is het duidelijk dat de gedaagde na een eventueel geslaagd hoger beroep een reëel incassorisico loopt. Dit belang weegt volgens de rechtbank zwaarder dan het belang van de curator bij directe verkrijging van het toegewezen bedrag.

De rechtbank veroordeelt de gedaagde tot betaling aan de curator van € 715.762,32. De vordering om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren wordt door de rechtbank afgewezen wegens bovenstaande redenen.

D.R.C. Smit, juni 2025.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:5581

Zaaknummer: C/10/673905 / HA ZA 24-151

Rechters: B. van Velzen

Advocaten: C.J.M. Verheggen en W. Boeters

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid en bestuursverbod

De curator van een failliete vennootschap vordert veroordeling van een bestuurder/feitelijk beleidsbepaler op grond van onder meer artikel 2:248 BW en vordert oplegging van een bestuursverbod. Hoewel de rechtbank al overweegt een verstekvonnis te zullen wijzen, wordt de zaak aangehouden om de curator in de gelegenheid te stellen de rechtbank te informeren over andere vennootschappen waarvan de gedaagde bestuurder of commissaris is.

Een curator vordert, nadat hij met een holding en een andere gedaagde een schikking heeft getroffen, veroordeling van een bestuurder tot betaling van het boedeltekort in het faillissement van een bv op grond van (onder meer) artikel 2:248 BW. Hoe de verhoudingen precies liggen, volgt niet uit de uitspraak, maar de curator verwijst naar lid 7 van artikel 2:248 BW (de feitelijk beleidsbepaler) en naar artikel 2:11 BW (de middellijk bestuurder). De verwijzingen naar deze artikelen wekken de suggestie dat het gaat om een indirect bestuurder van een rechtspersoon die feitelijk beleidsbepaler is van de failliete vennootschap (HR 14 maart 2008, ECLI:NL:HR:BC1231 (*Lammers/Aerts q.q.*)). Of dit ook daadwerkelijk zo is, blijft onduidelijk, mede omdat het er later op lijkt dat de gedaagde zelf als feitelijk beleidsbepaler wordt gezien.

De curator vordert ook oplegging van een civielrechtelijk bestuursverbod voor de duur van vijf jaar (art. 106a Fw e.v.). Op grond van artikel 106d Fw kan een bestuursverbod ook worden opgelegd aan de feitelijk beleidsbepaler. De rechtbank overweegt dat de curator die oplegging van een bestuursverbod vordert, op grond van artikel 106c lid 1 Fw een uittreksel over moet leggen uit het handelsregister van andere rechtspersonen waarvan de gedaagde bestuurder of commissaris is. De rechtbank moet deze rechtspersonen dan in de gelegenheid stellen hun zienswijze uit te brengen over het gevraagde bestuursverbod en de mogelijke gevolgen hiervan. Omdat de curator een dergelijk uittreksel niet heeft overgelegd, wordt de curator in de gelegenheid gesteld de rechtbank te informeren over rechtspersonen waarvan de gedaagde bestuurder of commissaris is en een uittreksel over te leggen.

De rechtbank heeft reeds overwogen een verstekvonnis te wijzen omdat de gedaagde niet is verschenen en de procedure tegen de holding en de andere gedaagde is ingetrokken. Desondanks wordt de zaak aangehouden in verband met het het hiervoor vermelde.

Tot slot is de anonimisering nog opvallend. Hoewel het kennelijk gaat om een failliete bv, wordt de naam van de vennootschap geanonimiseerd tot '[naam V.O.F.]'. Dat dit verwarrend is, behoeft geen betoog.

H.J. de Kloe, juni 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:6120

Zaaknummer: C/10/681056 / HA ZA 24-538

Rechters: J.M.J. Arts

Advocaten: B.B.P.J.M. Derks

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:11 BW, 106a Fw, 106c Fw en 106d Fw

RECHTSPRAAK

Benoeming Nederlandse R-C in Fins faillissement voor ontslag werknemer

De Nederlandse rechter-commissaris moet machtiging verlenen voor het ontslag van een werknemer die verbonden is aan de Nederlandse vestiging van een failliete Finse vennootschap. Op verzoek van de Finse curator wordt een rechter-commissaris benoemd en de machtiging verleend.

Een failliete Finse vennootschap heeft een vestiging in Nederland. Eén werknemer is verbonden aan deze vestiging. Op de arbeidsovereenkomst die met deze werknemer is gesloten, is Nederlands recht van toepassing. Op grond van artikel 13 lid 2 IVO kan de arbeidsovereenkomst alleen worden opgezegd met machtiging van de Nederlandse rechter-commissaris (art. 68 lid 3 jo. art. 40 Fw). Omdat in Nederland geen (secundaire) insolventieprocedure is geopend, benoemt de rechtbank op verzoek van de Finse curator een rechter-commissaris (ECLI:NL:RBMNE:2024:7658).

In een separate uitspraak van een paar dagen later verleent de rechter-commissaris de machtiging. De rechter-commissaris overweegt daartoe dat op het ontslag de *lex causae*, het recht dat van toepassing is op de arbeidsovereenkomst, van toepassing is. De Finse insolventieprocedure is vergelijkbaar met het Nederlandse faillissement, zodat de rechter-commissaris machtiging moet verlenen voor het ontslag. Omdat uit het verzoek volgt dat voortzetting van de arbeidsovereenkomst niet in het belang is van de boedel, verleent de rechter-commissaris de verzochte machtiging.

H.J. de Kloe, juni 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 05-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:7687

Zaaknummer:

Rechters: G. Konings

Advocaten: J.M. Rommes

Wetsartikelen: 13 IVO, 4o Fw en 68 Fw